

právně brání úředníku vykonávati službu, kdežto poskytnuti dovolené z důvodu nemoci nebo nepřítomnost ve službě pro onemocnění jsou faktickým stavem, který eventuálně nemusí úředníku brániti, aby službu opět nastoupil a ji vykonával. Suspense má právě ten účel, aby zaměstnanec byl z výkonu služby odstraněn, kdežto u dovolené nebo v případě onemocnění je nevykonávání služby pouze nahodilým faktickým důsledkem toho, že zaměstnanci bylo povoleno své služební místo na čas opustiti nebo že onemocněl (srov.: Havelka »Suspense v právu státně zaměstnaneckém«, Sborník věd právních a státních, roč. XXXIII.). Z předeslaných úvah plyne, že suspensi podle §§ 59 a 60 cit. disciplinárního řádu lze vysloviti i proti takovému úředníku zem. hlav. města Brna, který z důvodu nemoci je nepřítomen ve službě.

Č. 12.775.

Zaměstnanci veřejní: I. Nemohl-li studující vykonati pro nemoc včas zkoušek předepsaných studijními a zkušebními řády, pomíjí nárok na výchovné podle § 144 odst. 2 bodu 1 písm. b) zákona č. 103/1926 Sb.; takové zastavení výplaty výchovného nevylučuje nárok na výchovné na dobu, kdy bude pokračováno ve studiu s řádným prospěchem. — II. K průkazu nároku na výchovné podle § 144 odst. 2 bodu 2 plat. zákona nestačí, že choroba dítěte byla těžké povahy a znemožňovala práci a jakýkoli výdělek.

(Nález z 13. února 1937 č. 10.886/37.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 11.629/34.

Věc: Gejza M. v Prievidze proti rozh. min. vnitra z 2. března 1934 o výchovném.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 16. března 1933 zamítlo presidium zem. úřadu v Bratislavě vzhledem k § 144 odst. 2 bod 1 lit. b) a bod 2 plat. zákona žádost st-le, hlav. notářského tajemníka v Prievidze, o poukaz výchovného na syna, narozeného 23. června 1913, posluchače III. semestru právnické fakulty university Komenského v Bratislavě, pro období počínající dnem 1. března 1933 s odůvodněním, že st-l neprokázal, že jeho syn studuje s řádným prospěchem anebo že je pro trvalou duševní nebo tělesnou chorobu k jakémukoli výdělku neschopen.

V odvolání domáhal se st-l dalšího ponechání výchovného, uváděje, že bylo prokázáno, že jeho syn pro tělesnou chorobu je neschopen jakéhokoli výdělku.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání z důvodů nař. rozhodnutí, podotknuv, že tělesná choroba, kterou syn st-lův trpí, třeba je těžké povahy a znemožňuje duševní práci a jakýkoli výdělek, je jen přechodného rázu, takže nejsou splněny podmínky § 144 odst. 2 plat. zákona. — — —

Pokud jde o právní nárok na výchovné s hlediska § 144 odst. 2 č. 1 plat. zákona, dlužno odkázati na nález z 22. prosince 1934 č. 117/32 Boh. A 11.629/34, založený na usnesení odborného plenu z 29. října 1934 č. 143/32 pres. Boh. A CCCCLXXV/34, kde byly vysloveny právní zásady, že v případě, nemohl-li studující pro nemoc vykonati včas zkoušek předepsaných studijními a zkušebními řády, pomíjí nárok na výplatu dalšího výchovného podle § 24 odst. 2 bod 1 lit. b) zákona č. 104/1926 Sb., resp. stejně znějícího předpisu § 144 odst. 2 bod 1 lit. b) zákona č. 103/1926 Sb., že však takovéto zastavení výplaty výchovného nevyklučuje nároku na výchovné na dobu, kdy ve studiu s řádným prospěchem bude pokračováno.

Pokud jde o nárok na výchovné s hlediska § 144 odst. 2 č. 2 plat. zákona, uplatňuje stížnost proti zamítavému výroku žal. úřadu dvě námitky: jednak, že st-1 dokázal lékařským vysvědčením, že příčinou nesložení zkoušky byla nemoc těžké povahy, která znemožňovala práci a jakýkoli výdělek, jednak, že nemoc synova nebyla rázu přechodného, nýbrž trvalá. Prvá z těchto okolností je nerozhodná, neboť cit. předpis zákonný stanoví nárok na výchovné pouze v tom případě, je-li studující dítě pro trvalou duševní nebo tělesnou chorobu k jakémukoli výdělku neschopné. Nestačí proto průkaz, že choroba byla těžké povahy a že znemožňovala práci a jakýkoli výdělek, nýbrž musí býti též prokázáno, že šlo o chorobu trvalou, jak souhlasně zde vyslovily úřady obou správních stolic. Ohledně trvalosti choroby st-lova syna odvolání ze 7. dubna 1933 neobsahovalo nijakého tvrzení a ani v lékařském vysvědčení, jímž bylo odvolání doloženo, nebylo o trvalosti choroby zmínky. Naproti tomu měl žal. úřad pro své rozhodnutí oporu v posudku okr. lékaře v Prievidzi ze 6. května 1933, v němž bylo potvrzeno, že neschopnost st-lova syna k výdělku je jen přechodná a že po odborném léčení, které ovšem vyžaduje delšího času, může nastati zase úplná schopnost k duševní i tělesné práci. Pokud tudíž stížnost nyní přichází s tvrzením, že nemoc syna st-lova je trvalá, jde tu o námitku v odvolání neuplatněnou a proto v řízení před nss ve smyslu § 5 zákona o ss nepřipustnou.

Č. 12.776.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní: Úředník důchodkové kontroly má právní nárok na dietní a cestovní paušál podle § 6 zákona č. 28/1920 Sb. jen tehdy, když byl přidělen k důchodkovému kontrolnímu úřadu s povinností, aby konal důchodkovou kontrolu a podnikal služební cesty ve svém kontrolním obvodě.

(Nález z 13. února 1937 č. 10.890/37.)

Prejudikatura: Boh. A 11.060/34.

Věc: Václav D. v Březnici proti rozh. min. fin. v Praze z 20. listopadu 1933 o dietním a cestovním paušálu.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.